

КНИГА ПАМ'ЯТІ УКРАЇНИ

ЗВИТЯЖЦІ

Київська область

8 том

Києво-Святошинський район

(міста Боярка, Вишневе,

с/п Чабани, села)

Місто Обухів

Обухівський район

Київ
Видавництво ЛІРА-К
2016

ББК 63.3(2)722.78
К53

**ГОЛОВНА
РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ
«КНИГА ПАМ'ЯТІ УКРАЇНИ»**

КОНАШЕВИЧ В. Д.
(в. о. голови)
КОРОЛЬ В. Ю.
(заступник голови)
ЛИСЕНКО О. Є.
(заступник голови)
ВИШНЕВСЬКИЙ Р. Г.
(відповідальний секретар)
ЗЯБЛЮК М. П.
КЛІЧАК В. Й.
КОВБА І. В.
ПИРИГ Р. Я.
ПРОКОПЕНКО В. П.
РЕЄНТ О. П.

**КИЇВСЬКА ОБЛАСНА
РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ
«КНИГА ПАМ'ЯТІ УКРАЇНИ»**

ТОМАШОВ М. С.
(заступник голови)
МІЩЕНКО О. Г.
(відповідальний секретар)
ВАТРИЧ Ю. О.
ГУЛЕНКО О. М.
КАМЕНЕВА С. А.
КОВАЛЬ І. І.
ОСПЕНКО В. І.
ТОМНЮК В. І.
ЯКУНІНА П.Л.

**КИЇВСЬКЕ ОБЛАСНЕ
ВІДДІЛЕННЯ ПОШУКОВО-
ВИДАВНИЧОГО АГЕНТСТВА
«КНИГА ПАМ'ЯТІ УКРАЇНИ»**

МІЩЕНКО О. Г. — керівник
СВИСТУНОВА Т. В. —
завідуюча науковою редакцією
СВИСТУНОВА Г. І. —
старший науковий редактор
МИРОНЧУК О. А. —
старший науковий редактор
МІЩЕНКО М. А.
науковий редактор
КРАСНОЖОН К. М.
молодший науковий редактор

**ВІД ОБЛАСНОЇ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ
І ОБЛАСНОГО ВІДДІЛЕННЯ
ПОШУКОВО-ВИДАВНИЧОГО АГЕНТСТВА
«КНИГА ПАМ'ЯТІ УКРАЇНИ»**

Копітка робота по увічненню пам'яті учасників бойових дій на фронтах Другої світової і Великої Вітчизняної воєн розпочалась у 1989 р. і продовжена в незалежній Україні. За допомогою місцевих органів влади і громадських, у т. ч. ветеранських організацій збираються дані про кожного з ветеранів-фронтовиків. Їх біографічні дані вносяться у друковані видання, які надсилаються у бібліотеки, архіви, музеї, школи області, тощо.

Протягом 1994—2005 р. р. були увічнені учасники бойових дій, які загинули на фронтах. Обласною редколегією «Книга Пам'яті України» майже 168 тис. цих ветеранів згадані у восьми томах обласної «Книги Пам'яті». За цей же період в трьох томах «Книги Скорботи» увічнені більше 25 тис. мирних жителів області, загинувших під час фашистської окупації.

Відповідно до Закону України «Про увічнення Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 р. р.», постанов і розпоряджень Кабінету Міністрів України обласна державна адміністрація 30.10.2006 р., 04.11.2010 р. та 03.12.2014 р. прийняла розпорядження про продовження цієї благородної роботи в області у спеціальному серіалі «Звитяжці», де увічнюється пам'ять ветеранів війни, які повернулися живими із фронтів, включились у відбудову народного господарства країни, продовжують жити по даний час або вже померли. Цим самим буде завершено повний меморіальний цикл, присвячений ветеранам війни, як загиблим на фронтах, так і тим, хто помер вже в мирний час, після війни, а також тим, хто живе і донині. Серіал «Звитяжці» має за мету зберегти для

нинішнього і майбутніх поколінь імена виживших у жорстокій борні ветеранів, чий бойовий, а також трудовий подвиг став безцінним надбанням історії.

Підготовку матеріалів до видання серіалу «Звитяжці» проводить обласна редколегія «Книга Пам'яті України» і обласне відділення Пошуково-видавничого агентства «Книга Пам'яті України». За основу служать первинні документальні дані із райдержадміністрацій, районних, міських, селищних та сільських рад. Використовується офіційна інформація рай-міськвійськкоматів, ветеранських організацій, міських, районних архівів, бібліотек, музеїв, матеріали пенсійних установ, соціальних служб, газет, мемуарних видань тощо. До пошукової роботи на громадських засадах залучаються культосвітні та навчальні заклади, зокрема учні шкіл, краєзнавці, пошуковці, студентська молодь. Застосовувались також поквартирні, подвірні обходи, особливе значення мали спогади ветеранів війни, розповіді їх родичів та близьких.

Безпосередню роботу по упорядкуванню і випуску серіалу, обробку первинних матеріалів, що надійшли із міст та районів, їх редагування, підготовку до друку у видавництві виконують працівники обласного відділення Пошуково-видавничого агентства «Книга Пам'яті України» Міщенко О. Г., Свистунова Т. В., Свистунова Г. І., Мирончук О. А., Красножон К. М., Міщенко М. А.

Слід, нажаль, відмітити, що із різних причин не було можливості встановити імена всіх без винятку учасників бойових дій на фронтах, а також зібрати вичерпні біографічні дані про кожного з них, зокрема про бойовий і трудовий шлях після війни, нагороди, тощо. Скупі факти про багатьох ветеранів пояснюються і великим строком давності подій війни, і частковою втратою архівних документальних даних, зміною місця проживання ветеранів і їх родичів, і недоліками в організації пошукової роботи, і багатьма іншими причинами. Цими ж причинами пояснюються і можливі неточності в списках і біографіях ветеранів, за що упорядники серіалу заздалегідь просять вибачення у ветеранів і у їх близьких. Слід відмітити, що копітка пошукова робота продовжується і буде тривати, доки ім'я кожного учасника бойових дій буде увічнене, біографічні дані при необхідності уточнені. Доповнення і зміни будуть заноситися в інші випуски серіалу «Звитяжці» та видання.

У даному томі опубліковані імена і короткі біографічні дані 7440 осіб, зокрема по Києво-Святошинському р-ну — 4703, місту Обухів — 187, Обухівському району — 2550 осіб.

Дані на ветеранів розміщені за алфавітом окремо по містах, районах, селищах міського типу, селах, вказані прізвища, ім'я та по батькові ветеранів також за алфавітом, наведені рік і місце їх народження, військове звання, бойові нагороди, трудовий шлях після війни, трудові нагороди і відзнаки. Для тих, хто живий по даний час — вказується місце проживання, для тих, хто помер після війни — дата смерті і місце поховання. При цьому для населених пунктів Київщини не зазначається назва області, для населених пунктів відповідного району не зазначається назва цього району. Назви населених пунктів подаються за чинним територіальним поділом.

У наступних томах будуть опубліковані дані про ветеранів інших міст, районів області відповідно до алфавіту. В кожний том входить 7—9 тис. персоналій із 2—3 районів, міст обласного значення.

Всю свою роботу над виданням обласна редколегія і обласне відділення агентства здійснюють під консультативно-методичним керівництвом Головної редакційної колегії «Книга Пам'яті України» і Пошуково-видавничого агентства «Книга Пам'яті України» (керівник Вишневський Р. Г.).

Необхідну допомогу і підтримку надає обласна державна адміністрація, зокрема, управління культури, національностей та релігій, Департамент фінансів, інші структурні підрозділи адміністрації, а також обласна рада. Видання книги здійснюється за рахунок коштів, виділених із обласного бюджету.

Усі первинні матеріали для випуску даного тому серіалу готувалися безпосередньо на місцях, в їх підготовці значну організаційну роботу провели в основному райдержадміністрації, міські, районні, селищні, сільські ради, ветеранські організації, місцеві редколегії «Книга Пам'яті», музеї, за що висловлюємо їм щиру подяку.

Упорядники цього тому окремо висловлюють вдячність голові Києво-Святошинської районної ради ветеранів Пастовенському А. В., колишньому заступнику Обухівського міського голови Шимоненко В. О., працівникові Обухівського районного краєзнавчого музею Пелих Л. Т., деяким іншим особам за проведений значний обсяг копійної і відповідальної роботи, шанобливе ставлення до ветеранів війни.

Висловлюємо також вдячність іншим органам і громадським організаціям, учнівській молоді, і всім небайдужим громадянам, що взяли посильну участь в колективному

створенні даного тому серіалу «Книга Пам'яті України. Звитяжці. Київська область.».

Та найбільша наша людська, громадянська вдячність воїнам-ветеранам Другої світової і Великої Вітчизняної воєн за їх героїзм і мужність, проявлені на фронтах, за їх трудовий подвиг у відбудові нашої країни.

Вічна слава борцям за честь і свободу нашої Батьківщини. Їх імена назавжди закарбовані у вдячній пам'яті нащадків!

*Обласна редакційна колегія
«Книга Пам'яті України»
Обласне відділення
Пошуково-видавничого агентства
«Книга Пам'яті України»*

ІСТОРИКО-ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ КОМЕНТАР

Великим болем торкнули кожную родину багатостраждального народу України Друга світова і Велика Вітчизняна війни. Понад 3 млн. громадян загинули на війні, мільйони отримали поранення, каліцтва та душевні травми. Київщина не залишилась осторонь всенародної трагедії.

Згідно матеріалів військових комісаріатів у 1941—1945 рр. із Київської області на фронті було мобілізовано і направлено 267,8 тис. чол., із них в армію — 256,1 тис., в народне ополчення і винищувальні загони — 4,2 тис., брали участь в партизансько-підпільному русі та в інших акціях антифашистського народного супротиву — 7,5 тис. чол. Із них в боях за свою Батьківщину смертю хоробрих полягли біля 168 тис. воїнів, що складає біля 64 відсотків тих, хто брав участь у бойових діях проти німецько-фашистських загарбників. Відповідно до офіційних статистичних даних в рідні домівки із фронтів повернулись біля 98 тис. ветеранів, або 36 відсотків. Нажаль, значна частина їх вже відійшла в вічність.

В селах області залишилось лише по 2—3 учасники бойових дій, в значній частині сіл — жодного. У обласній «Книзі Пам'яті України» вже увічнінені майже 168 тис. ветеранів, які загинули на фронтах та понад 25 тис. мирних жителів, убитих в період окупації.

Започаткована у 1989 році «Книга Пам'яті України» була продовжена у незалежній Українській державі. Вона стала ревіємом безсмертному подвигу нашого народу у Другій світовій війні і Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр. В Книзі зконцентрована багаторічна робота місцевих органів влади, різних громадських організацій, істориків, пошуковців, ветеранів, їх близьких і рідних, яка дала змогу навічно закарбувати у друкованих виданнях священні для нас імена ветеранів війни, всіх військовослужбовців, партизан, підпільників, народних ополченців, а в окремих випадках і цивільних осіб, які

загинули під час війни, померли від ран, пропали безвісти в боях із гітлерівськими загарбниками і японськими мілітаристами.

На даний час головним завданням обласної «Книги Пам'яті України» є увічнення пам'яті тих ветеранів, які не загинули у смертельних боях на фронті, а повернулися живими додому, прийняли посильну участь у відбудові народного господарства, живі по даний час, або вже померли. Даний серіал, де будуть увічнені ці імена, носить назву «Звитяжці». Вже вийшло сім випусків (томів) цього серіалу, де розміщені короткі біографічні дані понад 55 тис. ветеранів із перших згідно алфавіту міст і районів області. В наступних випусках будуть увічнені ветерани із інших районів і міст області, а всього за попередніми підрахунками буде згадано біля 100 тис. живих і померлих після війни воїнів.

Переважна більшість цих ветеранів війни з перших днів повернення із фронтів по мірі своїх можливостей, а багато хто, незважаючи на рани і каліцтва, активно включилися в відбудову народного господарства країни. А відбудовувати довелося багато чого. Фашистські загарбники в області повністю або частково зруйнували і спалили 9 міст і 388 сіл та селищ, в містах і селах області було зруйновано 6 тис. підприємств, спляндровано 75 тис. селянських дворів, без житла залишилось майже мільйон жителів, збитки склали понад понад 600 млн. крб. в колишніх цінах. Під час окупації десятки тисяч мирних жителів було розстріляно та заслано на німецьку каторгу, багато з них не повернулися додому.

За період німецько-фашистської окупації зокрема у Києво-Святошинському районі було зруйновано 166 сільськогосподарських будівель, біля 2 тис. будинків селян, 21 школу, 12 дитсадків, 16 клубів і бібліотек, 14 медпунктів, 4 церкви. Сотні юнаків, дівчат вивезли до Німеччини, зокрема з м. Борка — 210 чол. У с. Білогородка по зв'язному закатували 23 жителів. У людей забирали худобу і продукти харчування, за спротив розстрілювали. У створених на базі колгоспів «громадських господарствах» селяни працювали як кріпаки, за порушення жорстокої дисципліни карались нагаями або розстрілом. В першу чергу розправу чинили над активістами, передовиками виробництва. Навчання в школах не проводилися, школи були або зруйновані або використовувались під комедатурі, управи, конюшні, склади, тощо.

Але уже з листопада 1943 р., коли район був визволений від окупантів, в селах почалося відродження колгоспів, які в

подальшому були перетворені у великотоварні радгоспи. В містах запрацювали машинно-тракторні станції, автомобільні організації, ставали до ладу різні підприємства, зокрема деревообробні, цегельні, будматеріалів, швейних виробів, спортивного взуття. Відновили роботу залізничні станції. Поблизу м. Боярка прокладався газопровід «Дашава-Київ», будувалась газорозподільча станція. Щвидкими темпами будувалось і ремонтувалось житло для людей. В містах і селах запрацювали школи, лікарні, культосвітні та спортивні заклади. Зокрема в м. Боярка почали працювати лікарня та середня школа, відкрив двері клуб.

У Боярці і Жулянах були створені вузлові відділення зв'язку. В Жулянах відкрився медичний пункт.

З перших днів окупації м. Обухова і Обухівського району нова влада наводила «новий порядок» — грабувала населення, вивозила в Німеччину матеріальні цінності, продукти харчування, одяг, взуття, руйнувалося людське житло, ліквідувались школи, дитсадки, бібліотеки, вогнища культури. Лише з Обухівського місцевого колгоспу було вивезено 1800 цнт зерна, 280 корів, 120 коней. В райцентрі були зруйновані МТС, зерносховища. А саме страхітливе — почалось винищення населення. Так, у Гоцівському лісі спочатку було розстріляно 13 молодих козинських підпільників, потім в інших селах було вбито ще біля 50 учасників спротиву фашизму. В ніч на 1 липня 1943 р. в трипільському урочищі Розкопана було страчено понад 700 мешканців району, у т. ч. жінок, стариків, дітей та 70 циганських сімей. Обухівчанка М. А. Білик була розстріляна разом з 5-ма дітьми. Було заарештовано 1200 жителів міста і району. На примусові роботи в Німеччину вивезено 5264 молодих жителів Обухівщини, у т. ч. багато 13—15-літніх підлітків, 2111 з них не повернулися в рідну домівку.

В листопаді 1943 р. м. Обухів і район були визволені від німецько-фашистських загарбників. З перших днів визволення почалась швидка відбудова міста і району. Ставали до ладу промислові підприємства, налагоджувалося транспортне обслуговування. Знову відкривались дитсадки, школи, бібліотеки, клуби. Першочергово будувалось житло для людей, відновлювалися зруйновані електролінії. Велику допомогу надавали місту і району шефи-підприємства і організації колишнього Московського р-ну м. Києва. В свою чергу робітники і селяни м. Обухова і району допомагали відбудовувати столицю України зокрема Хрещатик. Скрізь панував небувалий

ентузіазм, бажання зробити якнайбільше для мирного життя. Жителі району, крім того, зібрали 900 тис. крб. на побудову авіаескадрильї «Колгоспник Обухівщини». Багато селян з власних заощаджень передавали у фонд фронту свої особисті кошти, зокрема із с. Старі Безрадичі — 77 тис. крб., с. Трипілля — 55 тис. крб., с. Великі Дмитровичі — 49 тис. крб., жителі м. Обухів передали в цей фонд біля 200 тис. крб. Районом у 1944 році у Фонд Червоної Армії будо передано також 105 тис. пудів хліба, 17 тис. пудів м'яса, інші продукти.

В сільському господарстві відновили роботу МТС, млини, зернохочища, колгоспи із зруйнованих перетворювалися в економічно міцні підприємства. Стали до ладу міжколгоспбуд, молокозавод, цегельний завод. Швидко відбудовувались магазини, їдальні, торговельні кіоски, запрацювала лікарня.

Подібна відбудовча робота йшла у всіх містах і селах області. Ще до Дня Перемоги 1945 року запрацювало близько 800 різних підприємств промисловості області, відновили свою діяльність 2,3 тис. колгоспів і радгоспів. У 1944 р. Київщині двічі вручали Перехідний прапор Державного Комітету Оборони країни за різнобічну допомогу фронту.

У кожному районі, місті, селищі, селі більшість колишніх воїнів-фронтовиків гідно трудилися, незважаючи на моральні і фізичні травми. Ось лише окремі приклади із багатьох.

Голова Боярської міської організації інвалідів війни та Збройних Сил Києво-Святошинського району інвалід ВВВ 1-ї гр. В. А. Нурищенко почав фронтовий шлях у 1943 р. автоматником, розвідником. Фронтовими дорогами пройшов Україну, Білорусію, Польщу. Мав три поранення, контузію. Нагороджений орденами Вітчизняної війни 1-го ст., Слави 3-го ст., «За мужність» 3-го ст., медалями «За відвагу», «За бойові заслуги», «За взяття Кенігсберга», «За взяття Берліна». Після війни — на трудовому фронті, будував газопроводи. Ветеран праці. Виховав чотирьох дітей.

Жителька м. Боярка інвалід ВВВ 2-ї гр. О. І. Макса (Железняк) у підлітковому віці пережила блокаду Ленінграда на службі у військах протиповітряної оборони міста. Із квітня 1942 р. по квітень 1945 р. перебувала в німецьких концтаборах. Після втечі знову була на військовій службі, з боями дійшла до Берліна, має бойові нагороди. В повоєнні часи працювала у науково-дослідному закладі кресляркою, була відповідальним секретарем Боярської міської організації інвалідів війни та Збройних Сил.

Уродженець цього міста М. Г. Андрух на фронті з перших днів війни, молодший сержант. Після закінчення військового училища офіцером приймав участь в боях на Курській дузі, брав участь в боях під Кіровоградом, декілька разів був поранений. Має орден Вітчизняної війни 2-го ст., бойові медалі. Інвалід ВВВ 1-ї гр. В мирний час після закінчення університету і аспірантури працював педагогом.

Боярчанин В. С. Юркевич в складі діючих армій визволяв правобережну Україну, у т. ч. Київську область, був учасником Корсунь-Шевченківської битви, визволяв також Західну Україну, Бесарабію, Молдову, Румунію, Угорщину, Чехословаччину. Був стрільцем, навідником, командиром гармати, двічі поранений. За бойові заслуги нагороджений орденами Червоної Зірки, Вітчизняної війни 2-го ст., медаллю «За відвагу», іншими відзнаками. Після війни, закінчивши медінститут, понад 45 років був головним лікарем Київської обласної дитячої лікарні. Інвалід ВВВ 1-ї гр.

Уродженець м. Боярка Є. Г. Митрофанов як командир взводу пройшов з боями Україну, Молдову, Румунію, Угорщину, був тяжко поранений. Нагороджений двома медалями «За відвагу», іншими бойовими відзнаками. Приймав активну участь в роботі міської ветеранської організації.

Жителі м. Вишневе Києво-Святошинського району інваліди ВВВ брати-близнюки І. І. та В. І. Маляренки майже всю війну пройшли поруч, обслуговуючи бойові самохідні установки. Фронтowymi дорогами дійшли до Берліна, де святкували Перемогу. Брат Іван нагороджений орденами Вітчизняної війни 1-го і 2-го ст., Слави 3-го ст., Богдана Хмельницького 3-го ст., медалями «За бойові заслуги», «За взяття Берліна». Брат Василь удостоєний орденів Червоного Прапора, Червоної Зірки, Вітчизняної війни 2-го ст., «За мужність» 3-го ст., медалями «За бойові заслуги», «За взяття Берліна». Після війни обоє з відзнакою закінчили Київське військове училище, залишились в училищі викладачами. На даний час приймають активну участь в роботі ветеранських організацій. Їх старший брат Максим, який після війни рано пішов з життя, також відважно воював на фронті сапером і мінером спецпідрозділів, мав бойові нагороди, Перемогу разом з братами також зустрів у Берліні.

Колишній голова Вишневської міської організації інвалідів та Збройних Сил, член президії обласної організації С. Т. Барнасюк розпочав боротьбу із фашистськими загарбниками спочатку в складі підпільної групи патріотів-школярів, а зго-

дом партизаном, у т. ч. командиром групи партизанського загону «За Батьківщину». В боях був тяжко поранений, контужений. Після лікування брав участь у звільненні від фашистів м. Вінниця. За бойові заслуги нагороджений орденами Вітчизняної війни 2-го ст., «За мужність» 3-го ст., двома медалями «За бойові заслуги», численними ювілейними нагородами. Після демобілізації проходив службу у воєнізованій охороні залізниці, має більше 60-ти років стажу на залізниці. Приймав активну участь у патріотичному вихованні молоді. Має почесні звання «Кращий працівник МШС» та «Почесний залізничник МШС».

Колишній житель м. Вишневе полковник у відставці, інвалід ВВВ 1-ї гр. І. Д. Кацан в складі танкових частин визволяв м. Київ, багато інших міст України, Польщі, воював під Берліном. Війну закінчив у званні старшого техника-лейтенанта. Нагороджений орденами Вітчизняної війни 2-го ст., Богдана Хмельницького 2-го і 3-го ст., Червоної Зірки, медалями «За бойові заслуги», «За визволення Варшави», «За взяття Берліна», ювілейними медалями. Після війни продовжував перебувати на військовій службі, а після закінчення сільгоспінституту більше 25 років трудився на підприємстві електромереж. Приймав активну участь в роботі міської ветеранської організації.

У селах Дмитрівка, Мила Києво-Святошинського району добре відоме фронтове подружжя медфельдшера Г. Я. Боклаг і його дружини медсестри О. П. Боклаг. Бойовий їх шлях пройшов від Дону до Берліна. За бойові заслуги Г. Я. Боклаг був нагороджений орденами Вітчизняної війни 1-го і 2-го ст., орденом Червоної Зірки, медаллю «За відвагу», О. П. Боклаг — орденом Вітчизняної війни 1-го ст., медаллю «За відвагу», іншими нагородами. Після війни Г. Я. Боклаг, будучи інвалідом ВВВ II гр., працював медфельдшером у с. Мила, організовував будівництво і роботу кращого в районі фельдшерсько-акушерського пункту, за трудові успіхи був нагороджений медаллю «За трудову доблесть», йому присвоєно звання «Заслужений працівник охорони здоров'я України». Його дружина О. П. Боклаг в цей час самовіддано трудилась учителем Дмитрівської сільської школи.

Уродженець с. Личанка Києво-Святошинського р-ну В. І. Спасіченко з боями пройшов фронтовими дорогами від Києва до Праги. За бойові заслуги нагороджений орденами Вітчизняної війни 1-го і 2-го ст., двома медалями «За відвагу», іншими відзнаками. Після війни успішно трудився майстром, керівником цеху, інженером на підприємствах Києва. Після

виходу на пенсію був головою Личанської сільської ради, він почесний житель села, ветеран праці. Його односелець І. С. Спасіченко після боїв на озері Хасан воював на території України, Чехословаччини, Угорщини. Нагороджений орденом Вітчизняної війни 2-го ст., медалями «За відвагу», Жукова, іншими відзнаками. Після війни довгий час самовіддано трудився у рідному селі шофером.

Уродженець с. Музичі цього району сержант М. С. Кислий з боями пройшов Україну, майже всю Європу, воював також на Далекому Сході. За бойові подвиги нагороджений багатьма орденами і медалями. Після війни успішно трудився головним зоотехніком, бригадиром тваринницького комплексу у селі.

Уродженець с. Юрівка Києво-Святошинського І. К. Беспалий на фронт пішов 18-річним юнаком, воював рядовим у стрілецькому полку, нагороджений медалями «За відвагу», «За бойові заслуги», іншими бойовими відзнаками. Після війни довгий час працював їздовим у колгоспі, згодом трудився на паперово-картонному комбінаті, шкіряному заводі, мав численні трудові заохочення, приймав активну участь у громадському житті села.

Уродженець с. Малютянка Києво-Святошинського р-ну О. П. Гришанов війну зустрів 12-річним сином полку на прикордонній заставі, виніс в тил бойовий прапор. Згодом був партизаном-розвідником, потім розвідником у діючих частинах Червоної Армії. День Перемоги зустрів у Берліні, де розписався на рейхстазі — «Олексій Гришанов-розвідник». Потім була війна з Японією, яка для нього завершилась в Манчжурії. 16-річним юнаком він уже мав дев'ять бойових орденів і медалей, дев'ять подяк від Верховного Головного Командування. Після війни доблесно трудився — відновлював вугільні підприємства Підмосков'я, багато років працював на Київському заводі «Ленінська Кузня». Проживаючи понад 40 років у с. Малютинка, брав активну участь у громадському житті села.

Уродженець с. Красна Слобідка Обухівського р-ну І. Ф. Кабанець в перші дні війни був шофером, згодом політруком роти, потім до кінця війни прослужив командиром автороти. Війну закінчив у Берліні. За бойову звитягу нагороджений орденами і медалями. Після війни очолив об'єднаний великий колгосп, де працював 26 років. Колгосп був одним із кращих в області і Україні. За видатні трудові успіхи І. Ф. Кабанець

був удостоєний звання Героя Соціалістичної праці, нагороджений багатьма орденами і медалями.

Колишній житель с. Малі Дмитровичі цього району Я. Т. Поштаренко майже всю війну воював в саперному батальйоні командиром відділення. Брав участь у боях в Україні, Румунії, Угорщині, Югославії. За героїзм, проявлений при форсуванні Дунаю, був удостоєний звання Героя Радянського Союзу, нагороджений також іншими бойовими орденами і медалями. Після війни тривалий час зразково працював у м. Київ спочатку компресорником у тресті «Метробуд», згодом успішно трудився на заводі медпрепаратів. Приймав активну участь у громадському житті трудового колективу.

Герой Радянського Союзу, уродженець с. Жуківці Обухівського р-ну П. О. Білик вступив у бій з фашистами 23 червня 1941 р., командуючи мотоциклетним полком, прибувши із Забайкалля. Звання Героя П. О. Білику було присвоєно за героїчний рейд його полку у тил ворога при битві за Сталінград. Після боїв за Дніпро був призначений командиром танкової бригади. Під час боїв був декілька разів поранений. Після війни перебував на військовій службі, командував дивізією, корпусом, армією, був командувачем Забайкальського військового округу. За фронтові і післявоєнні заслуги нагороджений також трьома орденами Леніна, орденом Жовтневої революції, чотирма орденами Червоного Прапора, орденами Червоної Зірки, Суворова 3-го ст., багатьма бойовими медалями, а також орденами Монголії та окремих інших країн.

Уродженець цього ж села Ф. П. Гладуш у свій перший бій на війні вступив на посаді начальника штабу танкового батальйону, до цього готував для фронту автомобілістів. Під час одного з боїв у Польщі врятував від розстрілу 250 радянських військовополонених та 180 інших громадян. За цей бій та інші фронтові заслуги був удостоєний звання Героя Радянського Союзу. Капітану Ф. П. Гладушу довелося також штурмувати рубежі Берлінського оборонного укріплення. Він був учасником першого Параду Перемоги у Москві 24 червня 1945 року. За бойові заслуги нагороджений також орденами Леніна, двома орденами Червоного Прапора, орденами Вітчизняної війни 1-го і 2-го ст., Червоної Зірки. Після війни більше 20 років працював на авторемонтному заводі, з них 5 років — начальником електромеханічного цеху. Брав активну участь у створенні сільського краєзнавчого музею, в діяльності ветеранської організації.

Маловільшанець із цього району Д. Т. Василенко пройшов війну з першого до останнього дня. Перемогу капітан-артилерист зустрів у Пруссії, в м. Кенігсберг. Його бойові нагороди — ордени Червоної Зірки і Вітчизняної війни 2-го ст., медалі «За бойові заслуги», «За оборону Києва», «За оборону Кавказу», «За взяття Кенігсберга». Після війни тривалий час успішно трудився бригадиром колгоспу у своєму рідному селі.

У своєму селі до виходу на пенсію після війни успішно працював також фронтовик, уродженець с. Перше Травня Обухівського р-ну П. С. Сутира, який визволяв Україну, воював під Новоросійськом, на Курській дузі, був поранений. За бойову звитягу нагороджений орденом Вітчизняної війни 2-го ст., медаллю «За відвагу».

Відомим художником після війни став уродженець с. Великі Дмитровичі цього району Д. П. Бідношия. Воював механіком-водієм бойового танку Т-34, двічі був поранений, нагороджений бойовими орденами і медалями.

Штурмував Берлін уродженець с. Підгірці Обухівського р-ну сержант стрілецької дивізії А. Я. Данченко, за фронтову звитягу нагороджений бойовими медалями. Після війни він біля 40 років працював шліфувальником на заводі «Арсенал». За доблесну працю удостоєний звання Героя Соціалістичної праці.

На Обухівщині глибоко шанують імя фронтовика-санінструктора О. Б. Ковальчук, яка під час війни винесла з поля бою близько 800 бійців, врятувала їм життя.

Від першого до останнього дня пройшов війну колишній житель м. Обухова видатний український поет Андрій Малишко. В одному із його фронтових зошитів написано:

«Ми вмирали на землях Європи,
Щоб нащадкам вже більш не вмирати...»

Учасником першого Параду Перемоги у Москві 24 червня 1945 р. був уродженець м. Обухова В. О. Лящ, за бойову звитягу нагороджений орденами Вітчизняної війни 1-го і 2-го ст., Червоної Зірки, двома медалями «За відвагу». Після війни він успішно трудився на багатьох ділянках народного господарства.

Колишній житель м. Обухова Н. С. Киянченко розпочав військову службу в боях біля озера Хасан. На Великій Вітчизняній війні воював із перших її днів як льотчик-винищувач. Гвардії майор Н. С. Киянченко до кінця війни здійснив 360 бойових

вильотів, збив 21 ворожий літак. Йому присвоєно звання Героя Радянського Союзу, він нагороджений також трьома орденами Леніна, трьома орденами Червоного Прапора, двома орденами Червоної Зірки, орденами Вітчизняної війни 1-го і 2-го ст., багатьма бойовими медалями. Після війни працював у м. Києві диспетчером загону Цивільного повітряного флоту, полковник запасу. Звання Героя Радянського Союзу був удостоєний також його земляк льотчик-винищувач І. Ю. Русан.

ЗМІСТ

Від обласної редакційної колегії і обласного відділення Пошуково-видавничого агентства «Книга Пам'яті України»	3
Історико-публіцистичний коментар	7
Києво-Святошинський район (міста Боярка, Вишневе, смт Чабани, села)	17
Місто Обухів	477
Обухівський район	496
Додатковий список ветеранів Великої Вітчизняної війни, що вказані як живі станом на 2012 рік, але померли після 2012 року	719
Післямова	734